

II. LETO

San Martin, 27. avgusta 1952

ŠTEV. 1

ŠMARTINSKI VESTNIK

GLASILO DOMOBRANCEV
IN DRUGIH PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV

GLORIA A LA DESAPARECIDA EVA PERON

El día 26 de Julio, después de una larga y penosa enfermedad, dejó de existir en Buenos Aires la esposa del Presidente de la Nación Argentina, General Juan Perón. Una inmensa multitud perteneciente a la clase humilde de la sociedad, llora desconsoladamente su muerte, en especial, los pobres, débiles, enfermos y abandonados.

Nadie pone en duda la importancia trascendental de su extraordinaria iniciativa y la aparición de su personalidad en el mundo femenino en la Nación Argentina.

¿En que estriba la grandeza de la ilustre desaparecida?

En la visión clarividente de su espíritu, en su extraordinario genio, como también su natural dinamismo que la hacía actuar incansablemente en distintos ambientes públicos, sin excluir el campo de la política. En una palabra, la prominente figura de la esposa del primer magistrado se alza en el más elevado plano de la actividad social. Con razón el General Perón la tomó, por su colaboradora de mayor confianza, para la consolidación social del país. En este campo precisamente es donde con el corazón y la razón, la mujer puede prestar incomparable servicio en provecho de los más humildes y necesitados, como lo evidenció a cada paso, con su benéfica actuación, compenetrándose profundamente en la realidad misma de la vida, dejando tras sí, cual estela luminosa, obras que son la admiración del mundo, mostrándose siempre atenta con los niños, los pobres, enfermos y abandonados de la sociedad. Y ya se pueden apreciar los pingües frutos de sus iniciativas.

Cayó en plena batalla, luchando denodadamente cual heroína, que consumió su existencia prematura para el bienestar de sus semejantes. La Nación Argentina, en homenaje de gratitud, la exalta, como su gran bienhechora, su jefa espiritual y ejemplo inigualable de abnegación. ¿Podrá encontrar mejor eco de reconocimiento que en nuestro corazón, quien recibió la cálida acogida en momentos de indigencia casi absoluta, faltos de techo y sostén?

Vaya, pues nuestra mas cordial gratitud hacia la ilustre desaparecida, a quien le deseamos la eterna recompensa de Dios.

1019-2 SZT

D. 258.87/3177

SLAVA EVI PERON

Dne 26. julija je po dolgem bolehanju preminula v Buenos Airesu soproga državnega predsednika Argentine g. generala J. Perona gospa Eva Peron. Njena smrt je navdala z žalostjo ogromno število delavskih slojev, in premnoge vrste revnih, betežnih, bolehnih in zapuščenih.

Res je, da bo ostala izredno inteligentna in močno inicijativna pojava v ženskem svetu v globinah srca argentinskega naroda. V čem je izrednost in veličina blagopokojne?

Brihtnost duha, izredna nadarjenost, naravna elastičnost jo hitro dvigne v velikem Buenos Airesu, da nastopa uspešno na raznih javnih popriščih, ki niti ne obvladuje političnega področja.

Dviga se na najvišji položaj — soproge državnega predsednika, ki pozna-joč močno intelektualnost gospe Eve

Peron, jo privzame kot delavko na socialnem konsolidiranju države, kjer se srce in um ženske lahko najbolj udeležuje v skrbi za socialno šibkejšo. V tem položaju prikazuje izredno inteligentna dama, da zna brati knjigo življenja, ko ustvarja ustanove, ki dvigajo pozornost sveta, toda vedno zvesta otroku, revežu, bolniku in predvsem delavcu. Njena ideja in inicijativa že rodi velike sadove.

V 30. letu življenja omahne za vedno! Argentinski narod jo dviga kot svojo dobrotnico, duhovno voditeljico in nesporen vzor domovinske dejavne ljubezni!

V čigavem srcu odjekne akt dejavne ljubezni bolj kot v srcu nas brezdomcev in socialno šibkih?!

Hvala blagopokojni in božje plačilo v večnosti!

VZVIŠENA NALOGA

Dočim je Šmartinski vestnik v prvem letu svojega delovanja služil le kot informativni lokalni list z raznimi načelnimi članki in vestmi, si privzema v nastopajočem drugem letniku nalogo služiti izključno slovenskemu domobranskemu in protikomunističnemu delovanju v Sloveniji. Kaj nas je privedlo do tega in kako si zamišljamo to nalogo, naj obrazloži uvodni članek.

Da bi se v slovenski emigraciji doslej zanemarjalo gornje delo, tega ne more nihče trditi. Saj je že doslej Šmartinski vestnik služil predvsem domobranski ideji, isto tudi kulturna revija Slovenska beseda ne izide brez več ali manj tozadevne snovi, kakor tudi ostale slovenske publikacije v tujini. Tudi vsakoletne spominske prireditve Društva Slovencev v Buenos Airesu poživljajo spomin na padle žrtve in povečujejo njih delo ter povdarjajo pomen idejnega dela v smislu domobranstva. Vse to se mora priznati in tako tudi v vseh drugih slovenskih kolonijah. Manjka nam pa nekaj bolj sistematičnega,

kar bi se bolj konkretno oprijemalo tega dela. Predolgi presledki le pustijo lahko vrzel, da vdre v našo miselnost neka naveličanost, ki se mestoma opazja v naših vrstah, kar vse človeka uspava v protipropagandno frazo: „Minulo je pozabimo nanje, zdaj imamo druge skrbi; pa molimo zanje, drugega tako ne moremo narediti več...“ To lahko res omogoči, da tudi med nami zmaga poziv komunistov iz domovine, ki zelo žilavo, zvijačno in pretkano delujejo na to, da se misel domobranstva in domobranci sami, kakor tudi vsi ostali protikomunistični borci potopé v večno pozabljenje. Kakšnih metod se poslužujejo, bomo še ob priliki popisali.

Zato mora nekdo poživljati, da sila navdušenja za ideje domobranstva nikdar ne popuste. S tem preidemo že na nadaljnji razlog o potrebi stalnega delovanja: Slovensko domobranstvo ni bila kaka strankarska organizacija ali kaka akcija na povelje od nekoga započeta, ni bilo le kakšno fizično delo v obrambo življenja in premoženja, ne, domobran-

stvo je bilo splošno slovensko narodno gibanje, započeto v narodu samem in hoteno, ki je polnilo 4 težka in groze polna leta, samo iz sebe vzdrževano, po celi slovenski zemlji razširjeno vojskovanje in izrečno iz čisto slovenskih borcev, porojeno pa iz protikomunistične ideje, na temelju krščanstva in ljubezni do slovenskega naroda. To je danes še potrebnejše, kakor je to bilo v letu 1941, kajti komunizem prehaja h končnemu cilju: zanetiti svetovno revolucijo.

Nihče nima toliko izkustva v boju s komunizmom kakor prav mi Slovenci; če odnehamo, je vse dosedanje delo prazno, ogromne žrtve brezplodne in veličastno narodno gibanje zadušeno po nas samih. Če so gornje ideje dvignile ves narod v krvavi boj, ali ne bodo nas oživljale v miru za dvig veličastnih vrednot, ki jih vsebujejo? Če so tisoči žrtvovali kri in svojo mladost, ali ne bomo dali mi vsaj pero, papir in zgovorno besedo?

Druga misel je, kako ostvariti to nalogo. Načelo, ki nas bo vodilo pri tem delu, je: Domobranstvo in protikomunistično delo je tako potrebno in vzvišeno, da se ga danes oprijemlje več kot pol sveta. Če obidemo špansko revolucijo, potem smo ta grozni dvoboj celega sveta zoper komunizem začeli prav mi. Zato prvi nosilci te borbe zaslužijo ove-

kovečen spomin. Pa ne po dosedanji metodi, ko smo se iz velikih vojn spominjali le cesarjev, kraljev in generalov, vse drugo pa se ni nikdar omenjalo. Res se je vpeljal spomin „neznane vojaka“, ki pa hitro preide v neko mrzlo frazo. Mi hočemo ohraniti vse borce in boričice iz mesta kakor tudi iz zadnje gorske vasice! Zato bo naše glasilo prinašalo imena prav vseh borcev iz vrst domobrancev in drugih protikomunističnih formacij, po možnosti tudi njihove slike z opisom njihovih junaških del.

Vso to veličastno vrsto bomo povežali, opremili še s slikami pomembnejših bojišč in to bo naša MATICA MRTVIH.

To bo biser naše narodne zgodovine iz najstrašnejše dobe življenja Slovencev. To bo naš ponos, naša čast, naš neprestani spremljevalec na nadaljnjih trnjevitih potih, ki jih mora naš naročnik še prehoditi, da pride do zaželjene dobe samostojnega narodnega življenja v miru in za zvezdami vodnicami naših očetov.

S to nalogo obremenjujemo sebe in prosimo tebe, slovensko krščansko ljudstvo, pomagaj nam! Niso pa borci padali le na bojnih poljih, marveč tudi daleč od doma v konfinacijah in koncentracijskih taboriščih! To poglavje je skoraj prazno v naših pisanih spominih zadnjih šestih let. In vendar so morali vsi ti v počasno umiranje radi iste ideje in delovanja kakor vsi ostali protikomunistični borci. Kaj vse se bo odprlo v teh kolonah!

V Rimu je ogromna dvorana s kartoteko slovenskih internirancev na Rabu, v Gonarsu in drugod. To bomo skušali odpreti, seveda z dovoljenimi sredstvi.

Da bomo poleg vsega prinašali še slike iz naše izmučene domovine, je razumljivo, saj je košček našega srca... Da se bomo zavzemali za pomoč ubogim svojcem padlih borcev, to obljubljam. Vse to bodi ena stran našega glasila. — Drugo pa bomo polnili z doslej neznanimi dokazi zverinskega mučenja in pokolja našega naroda, po geslu komunistov: Razpnite vešala čez ves svet...“ še imamo snovi, da se bodo čitalcem jezili lasje, komunističnim rabljem se bo pa še bolj oglašala pekoča vest, kot se jim že sedaj, da mnogi ne spijo cele noči, se zvijajo v krčih, se mečejo na tla in besnijo, preganjajo jih ubite in razmesarjene, zmaličene in razsekane

krvave žrtve. Drugo zaglavje z naslovom „Strahota taborišč“ pa nas bo vodilo po Rabu. Dachau-u in drugod, kjer je trpel slovenski človek, interniran in konfiniran od okupatorja.

Vmes pa bodo spomini borcev samih, opisi bitk, zased. Še kakšno zabavno zgodbo iz življenja naših domobrancev bomo prinesli, da se bomo tako spomnili tudi lepih in zabavnih trenutkov iz življenja naše vojske. Krono slovenske verske in narodne zavesti pa bomo posuli z biseri, popisali bomo naše velike može-borce za slovensko in protikomunistično idejo: Natlačena, Hacina, Velikonjo, Ehrlicha, generala Rupnika in še vrsto drugih.

Slovenski komunisti zbirajo material, da povečujejo svoja junaštva, pa imajo kaj nesrečno roko, četudi so jim odprti protokoli sodnih zaslišavanj, ti in oni podatki iz italijanske in nemške okupacije, ki niso nikomur od nas dostopni. Nam pa so odprta masovna grobiša in njih naročilo — Kočevski Rog, Teharje, Krimska jama in nešteti grobovi razsejani po slovenski domovini, nam so odprta srca in nezaceljene rane

našega ljudstva, tudi mi občutimo njih gnev in njih jok...

Nesmrtne žrtve naših fantov in mož, žend in deklet bomo prikazovali v luči, ki jo zaslužijo. Ti, o Bog, ki vidiš, da je to delo pošteno in zamišljeno, da služi Resnici, blagoslovi naš napor! Ljudstvo slovensko pa podpri nas! Zdaj pa pojdimo na delo v Imenu božjem in z domobransko, skoraj že ponarodelo:

Oče, mati, bratje in sestre,
koče, mesta, trate in steze,
holmi, skale večnega snega:
to je moja domovina.

Zdrava bodi moja lepo domovina,
moja lepa domovina!

Prva pesem mladih sončnih dni,
varovanka fantove moči,
krcis, ki sega meni do neba:
to je moja domovina.
Zdrava bodi...

Zemlja rodna moja je tako,
da, če treba, bil se bom za njo.
Zadnja kaplja mojega srca:
to je moja domovina.
Zdrava bodi...

DEJANJA GOVORE

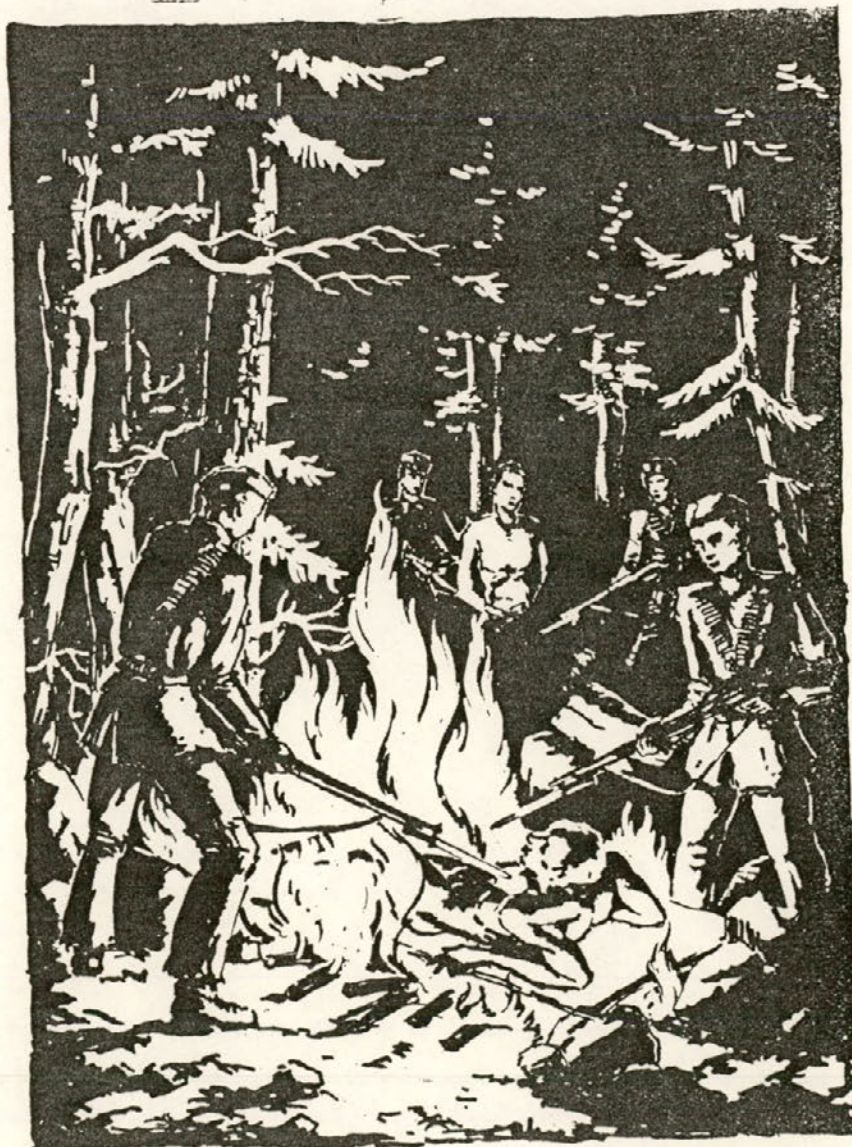
Po častni besedi, ki mu je kot prisega, da bo vsa njegova izpoved vsebovala le to, kar je sam videl, slišal in doživel, prične mladi domobranec:

„Na binkoštno soboto 1942 ponoči je padla v našo vas komunistična družal, polovila nas nekaj fantov, češ da mobilizirajo za osvobodilno narodno vojsko in nas odgnala obdane z oboroženimi komunisti. Šli smo skupno do 70 fantov skozi veliko slovensko naselje polno italijanskih straž, pa niti en strel ni padel. Skozi Malo Goro pri Kočevju smo šli v Polom, ki leži v dolini pod Hinjami. Tu je bil formiran kočevski odred, poveljnik Velikonja Urban, bataljona poveljnik pa Smrke Franc iz Žužemberka, partizansko ime Jošt. Komandant čete Ljubljčan Kajtimir, vodnik pa Franc Novina iz Podhoste v Toplicah, po poklicu krojač. Dali so nam italijanske puške in sklicali v zbor, kjer so nam povedali, da gremo osvajat Žužemberk. Kdor se je pa prostovoljno javil za ta pohod, je pa dobil jugoslovan-

sko mavsarco. Ker smo izvedeli, da je v Žužemberk prišlo 1.000 Italijanov, smo jo zavili v Dvor v vas Cvibel. Tam so nas 200 kolesarjev postrojili za name-ravani napad. Kar pade v bližini iz mi, nometalca bomba, ki povzroči tak poplah, da smo se vsi razbežali in se ustavili šele v Ajdovcu v vasi Lipa. Začela se je preiskava, kdo je povzročil oni poplah. Osumili so nekega komunističnega komandanta, ker se jim je zdel preveč nacionalen. Brez zaslišanja in preiskave so ga ustrelili. Nato smo šli nazaj v Polom. Ker nam ni uspel pohod na Žužemberk, smo se lotili drugega dela. Do-ločili so me, da grem z Ljubljčanom „Pepi“ stražit v Hinje „nekega farja in njegovo k“. Postavila sva se pred hlev. Vedno so prihajale večje ali manjše skupine komunistov, gledali so v hlev, streljali vanj in klicali, češ „le porabita še zadnjo uro, le“. Nekako po deseti uri zvečer pride povelje, da se vrata hleva odpro, kar se je izvršilo. Iz hleva so pripeljali dve osebi, mladega možkega, bil

je g. kaplan Novak iz Hinj, doma iz okolice Žužemberka, star 26 let, in eno žensko, bila je gđ. Darinka Čebulj, doma od Radovljice, učiteljica v Hinjah, stara 24 let. To je bilo 13. junija 1942 nekaj po deseti uri ponoči. Bil je pretresljiv prizor. Ko sta stopila na prosto,

in samozavestno, ter z nekim finim prezirom na svoje sodnike in rablje. Učiteljica se je tresla od hladu, še bolj jo je pa pretresala ranjena sramežljivost izpostavljena celi družali — naga. Šla je omahujoče in silno trudnega koraka. Telo izmučeno, oslabiljeno in polno črnih

je oba prijel rabelj za roko, obdan od drugih rabljev, jaz pa sem bil v ozadju z nabito puško. Pogled je bil grozen. Bila je mesečna noč, ki je prepuščala navzlic oblačnemu nebu veliko svetlobe. In v tej mesečini je pretresljivo sliko zlasti dajalo dejstvo, da sta bila duhovnik in učiteljica popolnoma naga. G. kaplan je stopal sicer utrujen, a pogumno

podpiut od vrha do tal vsled groznega tepenja, povešene glave; ki jo je včasih dvignila — pretresljiv izraz izmučenosti prestanega duševnega in telesnega trpljenja, zadeta sramežljivost, plašen nemiren pogled v daljino, kot bi iskala rešitelja. — Zavili smo v gozd. Takoj ob obronku zagledamo starejšega moža, privezan je bil na drevo, glava mu je

visela skoraj brez življenja nepremično, že od muk oslabel. Bil je to bivši orožnik Ivan Žvan. Mimoidoči so ga bili in zasramovali. Pridemo na malo ravnico, kjer je bila miza s stoli za sodišče, ki so ga zasedli zgoraj omenjeni poveljniki kočevskega odreda. Začelo se je zasliševanje. Bilo je pol polnoči. K mizi stopi g. Novak, ob njem pa mrk Bosanec Mate, krvnik. Prej je ta krvnik s konjiči prenašal drva na postajo Stražo. Ob nastopu revolucije se je prijavil komunistom in jim podaril 6 konjičev, zato je dobil častno službo — rablja. G. kaplan je govoril bolj tiho, zato ga nisem razumel, četudi sem stal tik za rabljem, ki ga je med zaslišanjem večkrat pretepal. Šlo je za tem, da oba obsojenca izdata vse one iz Hinj, ki so „konspirativno“ delovali z njima. Smrke, vinjen, je imel glavno besedo, toda ni bil zadovoljen z uspehom. Zato se obrne na komisarja, ki je bil njegov brat z imenom Jovo. Le-ta g. kaplana in učiteljico izroči rablju, češ „vrši ti dalje, Mate!“. Nato se je vsa gruča dvignila in premaknila za 30 korakov v dolinico, kjer je gorel velik ogenj. Tolovaji so izvlekli iz goreče grmade veliko živo razbeljeno železno ploščo. — Nato veli rabelj gospodu kaplanu, da naj stopi na žarečo plato. G. kaplan Novak se nič ne obotavlja, marveč stopi z obema nogama v sredino železa, da je zacvrčalo človeško meso. Če je vsled nevzdržnosti na žarečem železu odskočil, so ga okoli stoječi tolovaji z bajoneti in puškinimi kopiti vrgli na plato nazaj. Mučenec se ni smel pripogniti, toda naenkrat se je sesedel, tolovaj ga zgrabi in postavlja na noge, češ da mora stati na plošči. Čez čas so mu dovolili oddih na travi, toda kak oddih? Začeli so z novo muko. Potiskali so mu šivanke pod nohte na rokah in nogah. Ko so to končali, so ga spet spravili na razbeljeno ploščo, dokler se ni popolnoma izčrpan kot mrtev sesedel. Tedaj je Bosanec prinesel žatlaho, to je kratko nasajena podolgasta široka sekira, s katero je kaplanu odsekal obe roki v zapestju in obe opečeni nogi v gležnjih. Maličili so ga še na drugih delih telesa. Potem so privlekli tudi privezanega žvana in mu zabadali šivanke, pa je bil že brezčuten, kar pa ni motilo rabljev pri tem delu. Odnehali so šele, ko je zaklical nekdo iz tolpe: „pustite

ga vendar, saj vidite, da ne čuti več“. Jaz sem čutil v srcu silno bol. Šlo mi je na jok, najrajši bi bil pobil ta grozoviti zbor. Toda vedel sem, da me vržejo takoj na grmado, če količkaj dam znamenja, da sočustvujem z mučencema. G. kaplan je že ležal nepremično. Ves čas strašnega trpljenja ni zajecal, ne jokal. Včasih mu je po bledem licu potekla solza. Ustnice so se rahlo premikale — molil je. V tem pride drugi stražnik in me nadomesti. Jaz se pa pomaknem nazaj in se zgrudim za grm od neskončne groze in sramu, da sem v taki družbi. Mislil sem na učiteljico. Odmaknili so jo od g. kaplana primerno daljino proč, in pohotne hižene so senasičevale nad ubogo žensko. Kake muke je prestala, ne vem. Čez čas zaslišim zaporedne tri strele. Vsak od treh mučencev je končal s kroglo v čelo.

Čez mal greben je druga dolinica, kjer so pokopali nesrečne žrtve. Ves čas mučenja se je na vasi slišala harmonika, vriskali so in peli, pijani obsedeni slovenski komunisti.

Na koncu krvavega mučenja — da bo tragedija popolna — me odredijo zopet v desetino. Šli smo ropat zapuščino g. kaplana. Druga skupina pa je šla ropat imovino pokojne učiteljice. Naša desetina je šla h kaplanu. Soba je lepa, knjig in zlasti belega perila je bilo dosti. Na vse so padle zverine, ropale, razbijale, oskrunjevale. Kako so si delili vse ukradeno blago, ne vem. Zgrabil me je nepopisen stud nad to podživalsko tolpo. Sklenil sem pobegniti, kar se mi je posrečilo že drugi dan. Komaj sem bil na varnem, že se je organizirala Vaška straža. Stopil sem prostovoljno k njej, nato pa v domobranske vrste. To doživetje mi je odgrnilo vso peklensko propalost komunistov in komunizma. Zato sem s toliko večjo zavestjo in pripravljenostjo vršil vzvišeno nalogo domobranstva.“

Ko konča mladi domobranec zgodovinsko poročilo očevidca, vstane pretresen od spominov z rezkim glasom: „ne morem več“. Poda tresočo roko in v obeh mu zaigrajo solze — odšel je!

Li naj gredo tako dogodki v pozabo? Ne bodo šli!

MATICA MRTVIH

ALI IMENIK DOMOBRANSKIH IN PROTIKOMUNISTIČNIH ŽRTEV

Začenjamo dolgo dolgo vrsto imen umrlih, pomorjenih bratov in sestra našega naroda iz protikomunističnih bojov od leta 1942 dalje, ki bo vzbujala v čitateljih grozo nad velikim številom, žalovanje za dragocenimi izgubljenimi življenji, ponos na neustrašene junake, samozavest narodove moči, poroštvo, da izza silne grmade mrličev vstaja novo življenje našega naroda.

Začnimo jo s tragedijo Turjaka, po težini in času prvo večjo katastrofo.

6. Oran-Furlan Drago, domobranski nadporočnik, Bela Cerkev, 24 let, padel v bitki pri Uršnih Selih.

7. I. Meničanin, kapetan, poveljnik udarnega bataljona, padel v borbi pri Dobrniču leta 1944.

8. Kokalj Tonči, bivši aktivni konjeniški polkovnik, poveljnik Primorskih domobrancev, ubit 1945 pri Gorici, oče 3 otrok, star 48 let.

9. Ing. Škrbe Rafael, dom. stotnik v žužemberku, samski, vrnjen iz Vetrinja,

Skupina domobrancev iz Belokrajine

1. Dr. Ludovik Kožuh, zdravnik, star 38 let, oče 4 otrok, ustreljen 21. septembra 1943 v gozdiču pri postaji Velike Lašče.

2. Alojzij Zalokar, 37 let star, sodnik v Vel. Laščah, družinski oče 2 otrok, ustreljen istotam.

3. Beno Rožanec, medicinec, 26 let star, ustreljen istotam.

4. Ivan Rožanc, agronom, 24 let, star, samski, ustreljen istotam.

Z drugih morišč:

5. Franc Malovrh, kaplan, 26 let, ustreljen v Mozlju.

umorjen pri skupnem pokolju v Teharjih, star 36 let.

10. Lavrič Jože, dom. nadporočnik iz žužemberka, družinski oče 1 otroka, vrnjen iz Vetrinje v Teharje, ušel, ubit v Ajdovcu, star 27 let.

11. Brata: Judnič Stanko, dom. poročnik, Dvor, samski, vrnjen iz Vetrinje, ubit v Teharjih, 23 let star, in

12. Judnič Franc, domobranec, star 21 let, vrnjen, ubit.

13. Brata: Murn Vinko, Dvor, samski, vrnjen iz Vetrinje, ubit v Teharjih, 32 let;

14. Murn Andrej, dom. narednik, Dvor, družinski oče, vrnjen, ubit v Teharjih, star 31 let.

15. Bratje: Škrbe Alojzij, domobranec, Dvor, samski, 23 let star, vrnjen, ubit v Teharjih.

16. Šrbe Feliks, domobranec, 20 let star, vrnjen, ubit v Teharjih in

17. Škrbe Franc, domobranec, star 18 let, vrnjen, ubit v Teharjih.

18. Škulj Karel, Dobropolje, samski, 21 let star, vrnjen iz Vetrinj, ubit.

19. Škulj Anton, Dobropolje, samski, 25 let star, vrnjen iz Vetrinj, ubit.

20. Škulj Ivan, Dobropolje, samski, 22 let star, vrnjen iz Vetrinj, ubit.

21. Škulj Alojzij, Dobropolje, družinski oče 1 otroka, vrnjen iz Vetrinj, ubit, star 33 let.

ISKRENA PROSNJA SLOVENCEM IN SLOVENKAM!

Iz uvodnega članka uvidite poživiljeno naše delo v smislu domobranstva in sploh protikomunističnega udejstvovanja! Zdelo se vam bo preveč načrtov, preveč navdušenja! Pa se ne bojimo, da bi vsega tega ne zmogli, če nam Vi pomagate in če nam svetijo neprestano veliki vzori junaških del in nadčloveških žrtev naših domobrancev — borcev. V čem bi bila Vaša pomoč? V tem-lè:

1. Razvzemite vselej vse izvode Vestnika, cena navzlic težjemu gospodarskemu položaju je za vsakogar znosna — 1 pesos. V primeri z visokimi stroški tiska, je neznatna. Zato prosimo, da priložite še kaj več! Vestnik nima lastnih sredstev, nima bogatih podpornikov, nima nobenih drugih dohodkov.

2. Bodite agitatorji za list, seznanite z njim svoje prijatelje in znance tu in drugod.

3. Prispevajte z dopisi zlasti vi borci pošiljajte črtice iz bojnih poljan, slike, itd.

4. Zlasti pošiljajte imena za Matico mrtvih s slikami in podatki, kot jih vidite na prvi objavi.

5. Javljate očitivce še neobjavljenih krvavih ubojev, umorov, mučenja, ugonabljanja našega naroda po komunistih

ali njihovih zaveznikov fašistih italijanskih in nemških!

6. Javljajte imena svojcev iz konfinacij in koncentracijskih taborišč, njih trpljenje, njih mučeniško umiranje.

7. Javljajte imena slovenskih borcev iz raznih delov sveta, kjer še vršijo človečansko in krščansko delo.

8. Sporočajte nam velika dela iz domače protikomunistične revolucije naših borcev, da rešimo pozabo dragocehnost, ki bo vedno bolj rastla v svoji vrednosti.

Vse to prosimo dostavljajte osebno ali po pošti na uredništvo š. Vestnika, San Martín 20, Casa parroquial, Gral. San Martín, F.C.N.G.M., Prov. Buenos Aires.

Ne tehtajte, ali bo šlo ali ne, priložite utež svojega sodelovanja in šlo bo!

Naše delo je izvršeno, domovinsko, narodno, človečansko, izrazito slovensko!

Vršimo to vse do dne, ko bomo poklekli na sveta tla domača, posvečena po krvi in kosteh stotisoč naših bratov in sestra — takrat bomo čutili v svojem srcu neizmerno zadoščenje za vse delo in žrtve v dobro domobranstva in protikomunističnega dela!

List Šmartinski Vestnik izdaja upravni odbor in bo izhajal mesečno. Razpečeval se bo po osebni propagandi ali po želji tudi po pošti. — Stane 1 pesos, za Kanado in U. S. A. ½ dolarja, za ostale pokrajine tej valuti primerno. — Naročite oglase v listu. Letno naročnino objavimo koncem leta. — Fantje, dekleta, zlasti domobranci javite se za razpečevanje Vestnika!